

Е Р И Н У О Т

Едно

малко

нещо

Превод от английски език
Юлия Чернева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *One Small Thing*
Copyright © 2018 by Erin Watt
All rights reserved.

Превод Юлия Чернева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2289-2

*На асистентите и издателите,
които ни помагат да организираме
целия си живот – Никол, Нина, Наташа и Лили.*

1

– Хей, кученце! – Смя се, когато Морган, кучето на семейство Реник, притичва през моравата и скача върху сиво-кафявия ми панталон.

– Морган, ела тук! – вика ядосано госпожа Реник. – Извинявай, Лизи! – Добавя тя и се втурва да издърпа грамадното черно куче от мен, но без особен успех. Госпожа Реник е дребничка, а песът е толкова голям, че двамата са горе-долу еднакви на ръст.

– Няма нищо, госпожо Реник. Обичам Морган. – Навеждам се и почесвам кучето зад ушите. Морган джафка щастливо и близва лицето ми. – А, и сега съм Бет. – Напомням на съседката си. На седемнайсет години съм и Лизи е име, което искам да забравя. За жалост, изглежда, никой не помни това.

– Да, точно така. Бет, не го насърчавай – упреква ме тя и дръпва каишката му.

Почесвам го още няколко пъти зад ушите и след това го пускам.

– Майка ти ще припадне – безпокои се госпожа Реник.

Поглеждам кучешките косми, които сега са полепнали по бялата ми риза с копчета, вече изпръскана с петна от храна от работата ми.

– И без това трябва да я изпера.

– Все пак кажи й, че съжалявам. – Тя дръпва Морган за каишката. – Обещавам да го наблюдавам по-добре.

– Не е необходимо – казвам. – Обичам да съм с Морган. Заслужава си наказанието. Пък и в момента не съществува причина да нямаме домашен любимец. – Вирвам брадичка. Причината да нямаме домашен любимец отпадна преди три години, въпреки че на родителите ми не им харесва да признават този факт.

Госпожа Реник притихва за момент. Не знам дали премълчава грубите си думи към мен за това, че съм безчувствена, или пък към майка ми, че е прекалено строга. И тъй като не съм наясно, се страхувам да я притисна.

– Сигурна съм, че тя има причина – казва накрая госпожа Реник и ми помахва за довиждане. Не иска да се замесва. Удачен избор. Ще ми се и аз да не бях замесена.

Морган и госпожа Реник се скриват в гаража ѝ. Обръщам се, присвивам очи и поглеждам нашата къща. Имам желание да съм навсякъде другаде, но не и у дома.

Проверявам телефона си. Липсват съобщения от най-добрата ми приятелка Скарлет. Сутринта говорихме да отидем някъде довечера, след като приключи смяната ми в „Айскрийм Шоп“. Училището започва в понеделник. За Скарлет забавленията през лятото свършват. За мен това означава, че съм един ден по-близо до истинската свобода.

Завъртам глава наляво и надясно, мъчейки се да отслабя напрежението, което винаги се появява в мига, в който зърна дома си. Въздишам тежко и заповядвам на краката си да тръгнат напред.

В антрето се процежда *Bad Blood* на Тейлър Суифт. Плейлистата на мама е нагласена да се върти безкрайно от 2015 година насам и включва Сам Смит, Фарел и One Direction от времето, когато те все още бяха група с петима членове. Събувам грозните си черни работни обувки и пускам чантата си на пейката.

– Ти ли си, Лизи?

Ще я убие ли нещо, ако ме нарече Бет? Поне веднъж. Стисвам зъби.

– Да, мамо.

– Моля те, подреди си пространството. Цари пълна бъркотия.

Надзъртам към моята част от пейката в антрето. Не е чак толкова разхвърляна. Имам две якета на закачалката и купчина книги на Сара Дж. Маас, които препрочитам за осемнайсети път, кутийка ментови бонбони, флакон дезодорант, който Скарлет ми купи от последната разпродажба на „Виктория Сикрет“, както и няколко училищни пособия.

Сподавам въздишката си, натрупвам всичко върху книгите и влизам в кухнята.

– Прибра ли? – пита майка ми, без да си прави труда да вдигне глава, докато реже морковите.

– Да. – Храната няма вид на особено апетитна, но, от друга страна, никоя храна не изглежда апетитна, след като съм приключила работа.

– Сигурна ли си?

Наливам си чаша вода.

– Да, мамо. Разчистих.

Предполагам, че не съм убедителна, защото тя оставя ножа и отива в антрето. Две секунди по-късно чувам:

– Лизи, мислех, че каза, че си подредила.

Пфу! Трясвам върху масата чашата с вода и отивам при нея.

– Подредих! – възкликвам и посочвам спретнатата купчина училищни пособия и книги.

– Ами това?

Проследявам посоката, в която е насочен пръстът ѝ, и виждам куриерската чанта, закачена на кукичка в секцията до моята.

– Какво за това?

– Чантата ти е в частта на Рейчъл – отговаря майка ми. – Знаеш, че тя много мразеше това.

– Е, и?

– Махни я оттам.

– Защо?

– Защо ли? – Лицето ѝ се изопва и очите ѝ изпъкват. – Защо? Знаеш защо. Махни я веднага!

– Аз... Знаеш ли какво... хубаво. – Пресягам се покрай нея и пускам чантата в моята секция. – Готово. Доволна ли си?

Майка ми свива устни. Явно преглъща някаква язвителна забележка, но аз ясно виждам гнева в очите ѝ.

– Би трябвало да знаеш много добре – казва тя и се завърта на пета. – И почисти кучешките косми. В тази къща не допускаме домашни любимци.

На езика ми напират злостни отговори, задръстват гърлото ми и изпълват главата ми. Налага се да стисна зъби толкова силно, че цялата ми челюст се стяга. Ако не го сторя, думите ще се отронят. Лошите. Онези, които ще ме накарат да изглеждам равнодушна, себична и ревнива. И може би наистина съм всички тези неща. Може би. Но аз съм онази, която все още е жива, а това не означава ли нещо?

Боже, нямам търпение да завърша гимназия. Нямам търпение да се махна от тази къща. Нямам търпение да се освободя от този глупав, ужасен, *проклет* затвор.

Дръпвам ризата си. Едно копче се откъсва и изтраква върху плочките на пода. Изругавам наум. Налага се да помоля мама да ми го зашие довечера, защото имам само една работна риза. Но, майната му! На кого му пука? Кого го интересува дали имам чиста риза? Клиентите в „Айскрийм Шоп“ ще трябва да извършат глави, ако няколко кучешки косъма и петна от шоколад се окажат толкова противни.

Хвърлям мръсната си риза в умивалника в антрето и за всеки случай събувам панталона си. Отивам по бикини в кухнята. Майка ми издава възмутен гърлен звук. Готвя се да се кача по стълбите, когато купчина бели пликосе на плота привлича погледа ми. Почеркът е познат.

– Какви са тези неща? – питам неспокойно.

– Заявленията ти за университет – с безчувствен глас отгова-

ря майка ми.

Пронизва ме ужас. Стомахът ми се свива на топка, докато гледам пликовете, почерка и адреса на подателя. Какво правят тук? Втурвам се към тях и започвам да ги преравям. *Южнокалифорнийски университет, Университет на Маями, Държавен университет на Сан Диего, университет „Бетън-Кукман“.*

Вулканът от чувства, които едва сдържах, изригва. Плясвам с ръка върху купчината пликове.

– Защо са тук? – питам. – Сложих ги в пощенската кутия.

– А аз ги извадих – отговаря майка ми, без да откъсва очи от морковите пред себе си.

– Защо? Защо си го направила? – усещам как сякаш се разкъсвам отвътре, както става винаги, когато съм ядосана или разстроена.

– Защо ще кандидатстваш? Няма да отидеш в никой от тях. – Тя взима лук.

Хващам китката ѝ.

– Как така няма да отида в никой от тези университети?

Мама маха ръката ми и посреща гневния ми поглед с надменни и студени очи.

– Ние плащаме, за да ходиш на училище, което означава, че ще отидеш там, където ние ти кажем – в колежа в Дарлинг. И не е необходимо да продължаваш да пишеш да ти изпращат заявления. Ние вече попълнихме документите ти за колежа в Дарлинг. Трябва да бъдеш приета през октомври.

Колежът в Дарлинг е един от онези интернет колежи, където плащаш за дипломата си. Никой не приема сериозно дипломата от Дарлинг. Когато през лятото ми казаха, че искат да уча там, помислих, че се шегуват. Челюстта ми увисва.

– Дарлинг? Това дори не е истински колеж. Това е...

Майка ми размахва ножа във въздуха.

– Край на разговора, Елизабет.

– Но...

– Край на разговора, Елизабет – повтаря тя. – Правим го за твое добро.

Зяпвам я стъписано.

– Да ме държите тук е за мое добро? Дипломата от колежа в Дарлинг не струва дори хартията, на която е напечатана!

– Не ти е потребна диплома – отговаря майка ми. – Ще работиш в железарския магазин на баща си и когато той се пенсионира, ще поемеш неговата работа.

По гърба ми полазват ледени тръпки. Боже мой! Ще ме държат тук вовеки. Никога няма да ме пуснат.

Мечтата ми за свобода угасва като пламък на свещ, задушен в шепя. Думите се отронват сами от устата ми. Не желая да ги изричам, но печатът някак се счупва.

– Тя е мъртва, мамо. Мъртва е от три години. Това, че чантата ми е закачена на нейната кукичка, не ѝ пречи да се върне у дома. Ако си взема куче, това няма да ѝ попречи да възкръсне от гроба. Тя е мъртва. *Мъртва* е! – Изкрещявам.

Пляс!

Не виждам, че ръката ѝ се вдига. Зашлевява ме през лицето. Венчалният ѝ пръстен закача устната ми. Толкова съм изненадана, че млъквам. Майка ми, разбира се, иска точно това.

Очите ѝ се отварят широко. Втрещяваме се една в друга, дишайки тежко. Първа отмествам поглед от нея и излизам от кухнята. Рейчъл може и да е мъртва, но духът ѝ в тази къща е по-жив от мен.

2

– Не искам да ходя. – Твърдият тон на Скарлет не потрепва. От двайсет минути стоим пред бензиностанцията, спорейки за плановете си, а моята най-добра приятелка не отстъпва.

Нито пък аз. Бузата ми още пулсира от шамара на мама.

Момичетата, които ни поканиха на купона, са се облегли на черния джип със смъкнат гюрук. Обилно гримираните им лица са намръщени от раздразнение. Тъмнокосото момче зад волана изглежда нетърпеливо. Учудена съм, че чакат. Те не ни познават. Поканата им е в резултат на петсекунден разговор пред рафта с картофен чипс, след като казах на блондинката, че харесвам блузата ѝ.

– Добре. Тогава не ходи – заявявам на Скарлет.

Кафявите ѝ очи се изпълват с облекчение.

– О, чудесно. Тогава няма да ходим?

– Не, *ти* няма да ходиш. – Повдигам брадичка. – Аз отивам.

– Лизи...

– Бет – прекъсвам я рязко.

Не пропускам да забележа гневното пламъче в очите ѝ.

– Бет – поправя се тя, като провлачва думата, сякаш ѝ е страшно неудобно да я изрече.

Подобно на родителите ми, и на моята най-добра приятелка ѝ е трудно да се приспособи към новото ми име. Скарлет не смята, че името Лизи е детинско. *По-детинско е изведнъж да за-*

почнеш да се наричаш с друго име, след като цял живот си била Лизи! – беше отговорът ѝ, когато в началото на лятото обях, че от сега нататък съм Бет. Но, естествено, че ще го каже. Скарлет е страотно име. Кой би си наумил да го смени?

– Ти дори не познаваш тези момичета – подчертава Скарлет.

Повдигам рамене.

– Ще се запознаем.

– Бет, я стига! – отчаяно казва тя.

– Моля те, Скар – казвам също толкова отчаяно. – Нуждая се от това. След нещата, които се разиграха днес, се нуждая от една забавна, лудешка нощ, през която да не мисля за нищо.

Чертите ѝ омекват. Скарлет знае за плесницата и за предателството със заявленията за университетите. Говоря само за това, откакто отидох в дома ѝ тази вечер. Мисля, че това е и една от причините да предложи да излезем и да се разходим с колата. Писна ѝ да ме слуша.

– Наистина не ми се ходи – признава тя. – Ала не искам да отиваш сама.

– Всичко ще бъде наред – обещавам. – Ще отида за два часа, ще огледам сцената и после ще се върна при теб, и може да стоим будни цяла нощ и да ядем сладолед.

Скарлет врътва очи.

– Сладоледът е само за теб. Аз съм на строга диета до понеделник. Трябва да изглеждам добре през първия ден на последната си учебна година в гимназията.

От чакащия джип долита мощен клаксон.

– Йо! Хайде! – извиква шофьорът.

– Ще се видим по-късно, Скар – казвам припряно. – Остави задната врата отключена заради мен, чу ли? – И после, преди тя да смогне да възрази, хуквам към джипа. – Идвам. – Казвам на момичетата, защото, ако не сторя нещо извън идеално определения и установен режим на родителите ми, ще експлодирам отвътре. От мен ще останат само парченца. Всъщност точно така

се чувствам в момента – нищо повече от парченца, слепени от родителите ми.

– Крайно време беше – измърморва едното момиче, а другото надува яркорозов балон с дъвката си.

– Бет! – надава глас Скарлет.

Поглеждам през рамо.

– Размисли ли?

Тя поклаща глава.

– Пази се.

– Добре. – Качвам се на задната седалка до блондинката. Приятелката ѝ се прехвърля на предната седалка и прошепва нещо на шофьора. Навеждам се през смъкнатото стъкло и казвам на Скарлет: – Ако се обадят родителите ми, кажи им, че съм заспала. Ще се върна след няколко часа. Обещавам.

Изпращам ѝ въздушна целувка и след кратко колебание Скарлет се престорва, че я улавя, залепвайки я на бузата си. След това се отправя към колата си, а момчето зад волана на джипа форсира двигателя и потегляме от паркинга на бензиностанцията.

Вятърът се промъква в косата ми и я развява. Преброявам всички грехове, които току-що извърших. Приех покана за купон от хлапета, които не познавам. Отивам на купон в съседния град, район, който не е точно огради от бели колчета и ябълкови дървета като моя красив, безопасен роден град.

Качвам се в кола с непознати. Това вероятно е най-големият грях. Родителите ми ще ме изпратят в манастир, ако научат. Но познайте какво? Изобщо. Не. Ми. Пука. По дяволите. Те вече обявиха, че очакват от мен да прекарам с тях студентските си години. Сега сме във война.

Чувствам се хваната в капан в собствения си живот, притиснатата и смазана от техните правила, тяхната параноя и техните страхове. На седемнайсет години съм. Би трябвало да се вълнувам за последната си година в гимназията. Би трябвало да съм

обградена от приятели и готини гаджета и да се забавлявам както никога досега. Казват, че от тук нататък всичко тръгва надолу, а това е потискащо, защото, ако тези години са най-хубавите в живота ми, колко по-гадно ще става по-нататък?

– Как се казваш? – пита русокосото момиче.

– Бет. А ти?

– Ашли, но може да ме наричаш Аш. – Тя посочва към предната седалка. – Това са Кайли и Макс. Всички учим в гимназията в Лексингтън. Тази година ще бъдем в десети клас.

– Аз ще бъда последна година в гимназията в Дарлинг – казвам ѝ.

Лека подигравателна усмивка загрозява начервените ѝ устни.

– Аха. Ти си Дарлинг* момиче.

Наежвам се от намека.

– Не всички в Дарлинг са богати – казвам. И не лъжа. Семейството ми определено не е богато като някои други фамилии в града. Но предградието ни, в което живеят хора от средната класа, е безопасно, тихо и спокойно.

Купонът, на който отиваме, е в Лексингтън Хайтс, или Лекс, както го наричат жителите му, работнически квартал, където къщите са по-малки, хората – по-бедни, а младежите – по-грубовати. В Дарлинг продават кокаин, екстази и хашиш. В Лекс е по-вероятно да ти предложат метамфетамини.

Родителите ми ще изтрещят, ако разберат, че съм била тук. Скарлет едва не получи пристъп на паника, когато се наложи да спрем за бензин в Лексингтън тази вечер.

– Какво правиш в Лекс в събота вечерта? – Кайли се извърта на предната седалка, за да ми зададе въпроса. – Търсеше някой да те покани на купон?

Повдигам рамене.

– Само искам да се позабавлявам, преди да започне училището.

---

* Darling (англ.) – мил, скъп, гален. – Б. пр.

Макс подвиква одобрително:

– Момиче, което ми е на сърце! Я повтори как се казваш, купонджийке?

– Бет.

– Бет. – Той хваща волана с една ръка и протяга другата към мен. – Дай пет, Бети! Време е нашият купон да започне.

Непохватно плясвам дланта му и успявам да се усмихна. Изведнъж ми става адски неприятно, че заряхах Скарлет, но прогонвам чувството на вина, докато не се оказва дълбоко заровено и забравено. Пък и тя нямаше нищо против да отида на купона, макар да не мисля, че разбра напълно защо трябва да отида. Родителите на Скарлет са готини. Някак непринудени и забавни са и ѝ дават толкова много свобода, че тя дори не знае какво да върши с нея.

Разбирам. Наистина разбирам. *Абсолютно*. Мама и татко загубиха дъщеря. Аз загубих сестра. Всички обичахме Рейчъл и тя липсва на всеки от нас, ала на никого повече, отколкото на мен. Само че нещастният случай със сестра ми беше точно това – нещастен случай. И виновникът беше наказан. Това не е ли всичко, което можем да искаме? Рейчъл няма да се върне – такъв е животът. Но справедливостта възтържествува, доколкото е възможно. Аз обаче съм жива. Жива съм и искам да живея. Нещо лошо ли искам?

– Пристигнахме! – обявява Ашли.

Макс паркира на улицата срещу тясна къща със стени от дъски, боядисани в бяло, и буренясала моравя, пълна с тийнейджъри, които си подават бутилки бира и джойнтове тук, на открито, сякаш на никого не му пука, че може да мине патрулна полицейска кола.

– Чие е това място? – питам.

– На едно момче... Джак – разсеяно отговаря Ашли. Заета е да маха с ръка на някакви момичета на моравата.

– Вкъщи ли са родителите му?

Кайли се изсмива.

– Хм. Не.

Добре тогава.

Слизаме от джипа и си проправяме път през тълпата към предната врата. Кайли и Макс изчезват някъде веднага щом влизаме в къщата. Ашли върви близо до мен.

– Хайде да си вземем нещо за пиене! – предлага тя.

Едва я чувам от оглушителното хип-хоп парче, което тресе стените. Къщата е пълна с хора и въздухът мирише на смесица от парфюми, дезодорант, пот и застояла бира. Не е точно моята атмосфера, но музиката е готина и хлапетата изглеждат дружелюбни. Очаквах да видя шумни скандали и разсъблечени двойки, които се натискат на всеки ъгъл, но хората тук танцуват, пият и разговарят на висок глас.

Ашли ме завлича в малка кухня с плотове, покрити с линолеум, и старомодни тапети. На отворената врата с комарник петшест момчета пушат джойнт.

– Харли! – щастливо изписква тя, а сетне се хвърля напред и прегръща едно от момчетата, което се отделя от групата. – О, боже мой! Кога се върна?

Високото момче я повдига във въздуха и лепва влажна целувка право в устата ѝ. Струва ми се, че е надрусано, защото очите му са изцъклени и блестят. Подпирам се непохватно на кухненския плот, преструвайки се, че мястото ми е там. Казвам си, че искам точно това. Як купон, който ще побърка родителите ми.

– Късно снощи – отговаря Харли. – Спряхме да вечеряме в Чикаго и след това продължихме без почивка. Маркъс каза, че предпочита да кара цяла нощ, отколкото да харчи пари за хотел.

– Трябваше да ми се обадиш сутринта – изхленчва Ашли.

Той премията ръка през раменете ѝ. Гаджета ли са? Тя още не ни е запознала, ето защо нямам представа.

– Събудих се едва преди час – смее се Харли. – Иначе щях да

ти се обадя. – Той присвива очи. – Видя ли вече Ламар?

– Не. И не възнамерявам да го виждам.

– Тоня каза, че го мярнала с Кели в безистена снощи.

– Браво на Кели! Нямам търпение Ламар да зареже кльошавия ѝ задник, както направи Алекс.

Харли. Маркъс. Тоня. Кели. Ламар. Алекс.

Кои са тези хора, по дяволите? Стоя до плота и се чувствам все по-неудобно, докато Ашли и може би гаджето ѝ си подхвърлят произволни имена един на друг.

Оглеждам кухнята. Ашли и Харли продължават да разговарят, спорейки предимно за свои приятели. Няма значение. Не съм дошла тук да слушам клюки. Писна ми да съм пасивна и да позволявам да бъда контролирана. От три години върша онава, което ми кажат, уча препоръчаните ми свободноизбираеми предмети и работя на място, което родителите ми избраха. И каква е наградата ми?

Още четири години, добавени към присъдата ми. Вратата на килията се затръшна, преди да имам възможност да пристъпя навън. Надниквам към касата бира. Мога да се напия, но това е твърде лесно. Мога да се надрусам, но това е твърде опасно. Трябва да предприема нещо по средата, което ще ме накара да се почувствам добре и ще вбеси родителите ми.

Някакво движение привлича вниманието ми. Обръщам се и виждам едно много готино момче, което спира и се обляга на рамката на вратата на кухнята. Има най-тъмносините очи, които съм зървала някога. Невероятни са. На веждата над дясното му око има празно място. От разстояние прилича на белег. Или на непохватно скубане, само че той няма вид на момче, което оформя веждите си.

Брадичката му е покрита с тъмноруса набола брада и затова изглежда по-голям от всички други момчета наоколо. Момчетата в кухнята, включително и Харли, нямат окосмяване по лицето. И изобщо не са толкова високи, колкото Синеокия, нито

имат толкова хубави атлетични фигури, а и не са толкова привлекателни.

Той. Точно от това се нуждая. Много лошо момче, което да ме поведе по още по-лош път.

Усещам прилив на енергия. Това ще вбеси родителите ми повече от всичко друго. Всички хлапета пият алкохол, но да сваля някакъв случайно срещнат непознат? Нещо подобно би побъркало майка ми.

Вътрешно потривам ръце от злорадство и започвам да кроя план. Той не ме поглежда, но не гледа и никои друг, било то момче или момиче. Не е точно надменен, но между него и другите има дистанция. Сякаш те се страхуват да се приближат до него. Притежава излъчването на невъзмутим, разумен и самонадеян човек.

Нещата, които аз не съм.

Поглеждам прокъсаните си тесни дънки и къса жълта блуза без ръкави и се уверявам, че ципът ми е вдигнат и гърдите ми са достатъчно покрити. Не съм най-сексапилното момиче тук, но той е сам и аз също.

Пък и да ми откаже, на кого му пука? Няма да го видя отново. И целта на излизането ми тази вечер бе да правя неща, които никога не бих сторила иначе. Да вкуся от истинския живот.

– Коя е приятелката ти?

Стръскам се от звука на гласа на Харли. Той най-последно ме е забелязал.

– Здравей! – Откъсвам очи от Синеокия и се усмихвам на Харли. – Аз съм Бет.

– Харли. – Той пуска Ашли, идва при мен и ме прегръща. Харли явно си пада по прегръдките. – Приятно ми е да се запознаем. Искаш ли да се напафкаш?

– Хм, може би по-късно? – отговарям хладнокръвно, надявайки се, че не вижда поруменелите ми бузи и не съзнава, че никога не съм пушила трева.

– Да, нека запазим това за по-късно – съгласява се Ашли за мое облекчение. – Хайде да танцуваме! – Тя се приближава до другата ми страна и ме хваща за ръката.

Да танцуваме? Надзъртам крадешком към вратата, но Синеокия е изчезнал. Изпитвам разочарование. Чудя се къде ли е отишъл. Може би също се е отправил към дансинга. Хм, не. Нямахте вид на момче, което би „разтърсвало задника си“ в ритъма на техномузика. Изглежда твърде сериозен за това. Пък и повечето момчета не танцуват. Мислят се за прекалено страхотни пичове, за да го правят.

– Хайде! – подканва ме Ашли и ме дръпва за ръката.

Забравям за Синеокия. Ще танцувам с Ашли и после ще го намеря. Оставям се новата ми приятелка да ме завлече в дневната, където музиката е по-шумна и въздухът е по-горещ. Започвам да се потя, но това не е проблем, защото и всички други наоколо са изпотени. Ашли удря задник в хълбока ми и двете се смеем, мятаме коси и танцуваме, докато оставаме без дъх.

Точно това исках тази вечер. Да се забавлявам, да се чувствам млада и да не разсъждавам върху факта, че животът ми е пълна смешка. Всъщност нямам живот. Не ми е разрешено да ходя на купони, само в домовете на приятелките ми, и то само ако родителите им са вкъщи. Отказаха да ме пуснат да изляза със Скарлет тази вечер. И родителите на Скарлет го знаеха, защото майка ми и баща ми бяха смущаващо гласовити относно правилата към родителите на всичките ми приятелки. Мисля, че майката на Скар ме съжالياва. Когато със Скар тръгнахме, госпожа Холмс се престори, че не забелязва, и определено я обичам заради това.

Обичам и ставащото тук – музиката, шума и тази стая, пълна с непознати хора, които нямат идея коя съм. Никой не знае за Рейчъл. Никой не ме съжالياва. На никого не му дреме.

Отмятам назад коса и отново удряме хълбоци с Ашли. И след това се спъвам, докато танцувам, когато пак съзирам Синеокия.

Това е съдба. Писано ни е да се срещнем тази вечер.

Той се приближава до един ъглов диван и се навежда да каже нещо на някакво ниско и набито момче с червена тениска. Косата му е по-дълга, отколкото забелязах отначало, къдри се под ушите му и пада над челото му. Тъмнорусият ѝ цвят е почти същият нюанс като моя. Хващам ръката на Ашли.

– Кой е онзи?

– Какво? – изкрещява тя, за да надвика музиката.

Долепям устни до ухото ѝ.

– Кой е онзи? – повтарям по-силно. – Момчето до дивана.

Ашли се смръщва.

– Кое?

Поглеждам и сподавам въздишката си. Изчезнал е отново! По дяволите, какво ги върши? Появява се и се изнизва като нинджа. Този път няма да му позволя да се измъкне.

– Трябва да пишкам – казвам на Ашли.

Тя кимва и се обръща да танцува с някой друг. Проправям си път сред тълпата и отивам в дневната. Синеокия отново се е облегал на рамката на вратата на кухнята.

Поемам си дълбоко дъх и се насилвам да пристъпя към него. Никога не съм сваляла момче. Ще бъде истинско бедствие.

Зървам редица шотове на масата. Грабвам един и го изпивам на екс. Противната течност опарва гърлото ми. Слагам ръка на устата си, за да прикрия кашлицата си, и през пръстите си срещам погледа на Синеокия. Със смелост, която не знаех, че притежавам, взимам още две чашки и се приближавам до него.

– Имаш такъв вид, сякаш се нуждаеш от питие – казвам и му предлагам едната.

Той я поема.

– А ти имаш такъв вид, като че това беше първият шот, който изпиваш през живота си.

Радвам се, че е тъмно и никой не може да ме види, че се

изчервявам.

– Не, пила съм няколко пъти през живота си – лъжа аз.

– Хмм – измънква Синеокия и вдига чашата към устата си. Изпива я до дъно и сетне я пхва в предния джоб на дънките си. Свеждам очи, а после пак го поглеждам. Той се е втренчил в мен озадачено.

– Знаеш ли кой съм? – пита Синеокия.

Прокарвам език по устните си и се чудя какво да отговоря. Известен ли е? Не искам да изглеждам неуверена.

– Разбира се. – Свивам нехайно рамене. – Всички тук знаят.

По лицето му пробягва нещо мрачно.

– Да, вероятно. Но въпреки това ти говориш с мен. Носиш ми питие. – Той почуква с пръст по чашката ми.

– Както казах, имаше вид на някого, който се нуждае от питие.

Синеокия потрива с ръка лицето си. Тъмната сянка е изчезнала, но е заменена с уморено и отегчено изражение.

– Предполагам, че е вярно. Е, защо си дошла тук? Искаш да купонясваш? Да щурееш?

Той изрича последното изречение със страхотно презрение. Интуитивно съзнавам, че истината не ми е приятел, защото, ако призная, че съм дошла, за да вбеся родителите си, Синеокия ще изчезне, а аз отчаяно искам това да не се случва. Не защото вярвам, че този е идеалният начин да отмъстя на родителите си, а защото у момчето има нещо интересно. Защото искам да го опозная. Защото искам и той да изпита желание да ме опознае.

Не мога да му кажа истинската причина, но мога да бъда откротена, колкото и неудобно да се чувствам.

– Не може ли едно момиче да донесе питие на едно готино момче? Опитах се да привлека вниманието ти преди малко, но ти изчезна. Стоеше тук сам и аз се възползвах. Ако това е щуро поведение за теб, тогава със сигурност не излизаш много.

Той накланя глава настрана.

– Това шега ли е?

– Да, но явно не е хубава, защото ти не се смееш. – Вторачвам се в чашката в ръката си. Нещата вървят по-зле, отколкото си представях.

Синеокия въздъхва тежко.

– Защото уменията ми да общувам с хора не са много добри. Шега или не, и двамата знаем, че *действително* не съм излизал много през последните три години.

Нямам понятие какво иска да каже, но тъй като вече се престорих, че знам всичко за него, не мога да питам за обяснение.

– Това означава ли, че трябва да си тръгна?

– Не. Трябва да останеш. – Ъгълчето на устата му се извива нагоре в лека усмивка. – Няма да те лъжа. Всичко това е много приятно за егото ми.

– И за моето – признавам леко раздражено.

Едва доловимата усмивка се превръща в широка и дъхът ми секва, когато установявам колко е прелестен.

– Хубаво момиче като теб никога не ми е казвало повече от едно „здрасти“.

Сърцето ми се преобръща и съм толкова слисана, че не мога да измъдря остроумен отговор. Той смутено навежда глава.

– Прекалено сантиментално ли е?

Най-после възвръщам гласа си.

– Твърде изумително. В момента главата ми е толкова надута, че не мисля, че тази къща може да ме побере.

– Тогава да се махнем оттук.

– Наистина ли? – Опулвам очи от почуда. – Къде?

– Навън. Обичам да съм навън.

– И аз.

Синеокия протяга ръка и аз я хващам. Дългите му пръсти се сключват около китката ми. Усещам твърдите му мазоли върху дланта си. Оставяме чашките върху кухненския плот, докато ми-

наваме покрай него. Вече не се нуждая от алкохол. Държа ръката на най-голямото момче на света и имам чувството, че се нося във въздуха.

Проправяме си път през тълпата. Някои хора ни зяпат. Видявам глава. *Да, аз съм с този секси пич.* Излизаме навън. Шумът заглъхва и хората намаляват. Синеокия ме повежда по верандата към малка градинска барака.

– Там ли държиш трупове? – шегувам се.

Той спира рязко.

– Черен хумор, така ли?

Забележката ме кара да се замисля за истеричния смях, който напираше в гърлото ми по време на погребението на Рейчъл. Как закрих с ръце лицето си, за да не се изкикотя, и всички решиха, че ридая. Не беше толкова черен хумор, а по-скоро защитен механизъм.

– Предпочитам да се смея, отколкото да плача – признавам аз. – Лесно се разплаквам. Това е едно от нещата, които мразя в себе си.

Синеокия сяда на тревата.

– Философията ти не е лоша – да се смееш, вместо да плачеш.

– Бих искала да имам повече контрол над сълзите си. Гадно е, когато съм ядосана, а всички смятат, че съм тъжна. – Настанявам се на тревата до него и се питам защо споделям тези неща с това момче. Притихвам и се заслушвам в песента на щурците на фона на глъхнешката музика, която се разнася от къщата.

– Имаш ли си име? – закачливо любопитства той.

– Аз съм Бет.

Синеокия прокара пръсти през разрошената си коса. Очите ми не изпускат да отбележат как бицепсът му се свива и отпуска от движението. Има невероятни ръце. Изваяни.

– Аз съм Чейс. – Той накланя глава към мен. – И все още мисля, че си твърде добра, за да седиш тук навън с мен.

– Ти не ме държиш насила – подчертавам аз. – Казваш ми да си тръгна ли?

– Не. Не искам това. – Чейс въздъхва наново и тъмната му памучна тениска се изпъва за миг върху съвършеното му тяло.

Боже, прекрасен е!

– Тук навън е много красиво, нали?

Поглеждам нощното небе и сетне обърнатото нагоре лице на Чейс. Облачно е и луната едва се откроява, какво остава за звездите.

– Предполагам. – Той е красив. А небето? Не чак толкова много.

Чейс се подсмихва.

– Може да вали като из ведро и пак ще съм щастлив.

– И аз. – *Защото съм с теб*, мисля си. Не съм се чувствала толкова спокойна и доволна от седмици, може би от месеци. Кавгата с майка ми изглежда като отдавнашен лош спомен.

Той е сложил ръка на земята между нас. Доближавам пръсти до неговите, докато кутретата ни не се докосват.

– Пръстите ти са дълги.

Чейс надниква към ръцете ни.

– Може би твоите са къси.

– Ръцете ми са с нормален размер.

– Да видим! – Той плъзва ръка върху моята и пръстите ми се скриват под неговите.

Сърцето ми започва да блъска лудешки и устата ми пресъхва. Тялото ми тръпне на места, които не знаех, че могат да тръпнат...

– Ще ме целунеш ли? – изтърсвам аз.

Устните му се извиват в онази очарователна усмивка.

– Да. Така смятам. Имаш ли нещо против?

Поклащам глава.

– Отдавна не съм го правил – признава Чейс.

Откровеността му ме заварва неподготвена.

– И аз.

– Добре. – Той прибира кичур коса зад ухото ми и се премества по-близо до мен. – Тогава може да оплескаме нещата заедно. Кажете ми, ако сбъркам нещо.

Чейс обгръща с длан врата ми, погалва го леко и устните му съвсем бавно срещат моите.

3

Чейс се претъркулва настрана и посяга към нещо върху нощното шкафче в спалнята, където се озовахме накрая. Чувам съскане на запалка. Мирисът на пушек скоро изпълва ноздрите ми, докато лежа и се вирам в тавана. Той всмуква дълбоко, премества се по гръб и отново дръпва от цигарата. Чистият памучен чаршаф покрива долната част на тялото му. Гърдите му са голи.

Аз пък облякох дрехите си веднага, щом свършихме със започнатото. В главата ми се въртят толкова много мисли и съмнения, че просто съм парализирана. Какво ще правя сега?

Какво сторих? Тялото ми е сгорещено от смущение и сърцето ми бие по-мощно от баса, който тресе къщата.

Чейс пак дръпва от цигарата. Държи се така, сякаш онова, което току-що направихме, не е чудо голямо. Но за него може би не е. Вероятно е правил секс със стотици момичета на купони. Не му казах, че съм девствена. Аз...

– Трябва да тръгвам – смотолевям и скачам на крака.

Чейс не казва нищо. Не среща погледа ми. Радвам се, защото не желая да забележи срама в очите ми.

Едва когато се готвя да превъртя валчестата дръжка на вратата, той проговаря:

– Къде е телефонът ти?

Завъртам глава към него и очите ни най-после се срещат. Изражението му не разкрива нищо. Върху гърдите му все още

блести пот от... Откъсвам поглед от него.

– В чантата ми – измънквам. – Защо?

– Извади го.

Безпомощна съм да откажа на това момче. С пламнало лице изравям телефона си от чантата и оставам в очакване. Чейс бързо изрича някакъв номер. Забождам очи в него. Главата ми все още е замаяна. И въпреки че ме боли, тялото ми реагира при вида на коремните му мускули.

– Запиши този номер в телефона си. – Гласът му е груб. – Изпрати ми съобщение, когато отидеш в дома на приятелката си, за да знам, че всичко е наред.

Продължавам да го зяпам.

– Бет! – подканва ме той и аз най-накрая възвръщам гласа си.

– Каж ми пак номера – прошепвам.

Той повтаря цифрите и аз послушно ги въвеждам в телефона си.

– А, да, обади ми се, ако някога се нуждаеш от мен – дрезгаво додава Чейс.

Кимам, но мисля, че и двамата знаем, че освен за единственото съобщение, което ще изпратя от дома на Скарлет, никога повече няма да използвам този номер.